

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XVI. Si tantus sit tribulationum ad libertatem & salutem vsus, cur iis liberari sese sancti precentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

facit, timorem Domini docet illa, ista ipsum timorem infuso temperat gaudio salutari, sicut scriptum est: Latetur cor meum, vt timeat nomen tuum. Quin etiã vt diuus ait Ambrosius, præponderant consolationes Lib. 1. De interp. cap. x. perturbationibus, quia & præsentium sedationem afferunt & spem futurorum. Vnde & Apostolus Paulus, Indignæ sunt, inquit, passiones huius temporis ad superuenturam gloriam: Indignæ vtique ad consolationis comparationem, non ad fructum redemptionis. huius igitur consideratione consolationis & gloriæ, fit, vt cum apud infideles impatientia lamentetur semper, & querula sit, Christiani non consternentur nec frangantur aduersis, sed spiritu magis quam carne viuentes, firmitate animi corporis infirmitatem vincant, ceteraque damnorum incommoda fortiter ferant. Proinde vinea licet fallat, vt est apud Cyprianum, & olea decipiãt, & herbis siccitate morientibus, æstuans campus areseat, quid hoc ad Christianos? quid ad Dei seruos? quos Paradisus inuitat, quos gratia omnis & copia regni cælestis exspectat: Exultant semper in Domino, & lætãtur & gaudent in Deo suo, & mala atque aduersa mundi fortiter tolerant, dum bona & prospera futura prospectant.

CAPVT XVI.

Si tantus sit tribulationum ad libertatem & salutem vsus, cur iis liberari sese sancti precentur.

TA MET SI autem electis Dei multum plerunque proficit tēporalis afflictio, eo videlicet cooperante, per quē diligentibus Deū, omnia cōuertuntur in bonū; tamen illa sanctorū quotidiana precatio est, qua liberari se à malo poscunt: hoc est, ab illis generatim omnibus malis, quæ ille qui singulariter malus est, infert permissa sibi diuinitus potestate. Hoc ergo cur faciant,

k l s

ciant,

Epist. 121.

ciant, si inde fructum reportent, & quomodo exau-
 dianur qui tam multis plerunque malis vrgeantur,
 non de nihilo quæri potest. atque hîc illud quidem
 non incommodè responderi putauerim, bene liberari
 à malo sanctos, quibus prouidetur ne aduersa noceât,
 sed profint potiùs, & ideo non eis mala sint, sed boni
 subeant rationem, cùm reddâtur vilia. Sed quia ipsa
 etiam aduersa, ne accidant, deprecantur; mala enim
 sunt per seipsa; non autè id solùm petunt, ne noceant:
 audiendum magis Augustinum existimauerim, locis
 aliquot hac ipsa de re differentem. Igitur in epistola
 centesima vigesima prima quæ est ad Probam, Mole-
 stia, inquit, temporalesque tribulationes plerunque
 profunt, vel ad sanandum tumorem superbiæ, vel ad
 probandam exercendamve patientiam, cui probata
 & exercitata clarior merces vberiorque seruatur, vel
 ad quæcunque flagellanda & abolenda peccata: tamè
 nos, inquit, nescientes quid ista profint, ab omni tri-
 bulatione optamus liberari. Ab hac ignorantia nec se-
 ipsum Apostolus ostendit alienum, nisi fortè quid ora-
 ret, sicut oportet, sciebat, quâdo in reuelationum ma-
 gnitudine ne extolleretur, datus est illi stimulus car-
 nis, angelus satanæ, qui eum colaphizaret: propter quod
 ter Dominum rogauit, vt eum auferret ab eo; vtique,
 sicut oportet, nesciens quid oraret. denique Dei respõ-
 sum, cur non fieret quod vir tantus orabat, & quare
 fieri non expediret, audiuit, Sufficit tibi gratia mea:
 nam virtus in infirmitate perficitur. In his ergo tribu-
 lationibus, quæ possunt & prodesse & nocere, quid
 oremus, sicut oportet, nescimus; & tamen, quia dura,
 quia molesta, quia contra sensum nostræ infirmitatis
 sunt, vniuersali humana voluntate, vt à nobis hæc au-
 ferantur, oramus: sed hoc deuotionis debemus Domi-
 no Deo nostro, vt si ea non abstulerit, non ideo nos ab
 eo negligi existimemus, sed potiùs pia patientia ma-
 lorum,

lorum, bona speremus ampliora. sic enim virtus in infirmitate perficitur. Libro quoque decimo Confessionum, Quis velit, inquit, molestias & difficultates pati? Tolerare iubes eas, non amari. nemo autem quod tolerat, amat: etsi tolerare amat. Quamuis enim gaudeat se tolerare, mauult tamen non esse quod toleret. Prospera in aduersis desidero, aduersa in prosperis timeo. Quis inter hæc medius locus, vbi non sit humanæ vitæ tentatio? Væ prosperitatibus huius seculi semel & iterum à timore aduersitatis, & à corruptione lætitiæ: væ aduersitatibus seculi semel & iterum & tertio à desiderio prosperitatis: & quia ipsa aduersitas dura est, & ne frangat tolerantiam, nunquid non tentatio est vita humana super terram, sine vlllo interstitio: hoc eo loco. Cui simile est quod ait in Psal. 143. Siue aliqua incommoditate & molestia noceat, siue aliqua prosperitate mundus arrideat, totum timendum & gemendum est: quoniam tentatio est vita humana super terram. veruntamen interdum sancti, vt se eorum infirmitas firmitasque habuerit (inquit idem) metuunt tentari, cupiunt tentari; dolent in tentationibus, gaudent in tentationibus. vt enim metuât tentari, audiunt: Si quis præoccupatus fuerit in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite huiusmodi in spiritu mansuetudinis, intendens in teipsum, ne & tu tenteris. Vt autem cupiant tentari, audiunt quendam virum fortem Ciuitatis Dei dicentem: Proba me Domine & tēta me, vte renes meos & cor meum. Vt doleant in tentationibus, vidēt Petrum flentem. Vt gaudeant in tentationibus, audiunt Iacobum dicentem: Omne gaudium existimate, fratres mei, cū in tētaiones varias incideritis. Propheta quoque Hieremias tribulationem & miseriam inuocabat, quemadmodū hoc citat diuus Hieronymus, scribens in Habacuc: Sanctus vir, inquit, & bellator inuictus, ad exercendū se

Lib. 10. Confessionum, c. 28.

Lib. 14. De Ciuitate Dei, cap. 9.

In Prologo.

se & probandum, tribulationem & miseriam venire desiderat: hoc ergo fortium est: alij de tribulationibus liberari desiderant, si ijs implicentur; & si nondum eas attigerint, ne incidant precantur: & exaudiuntur quidem interdum, tribulatione remota; interdum in ea nihilominus relinquuntur, propter eam quæ ex illa percipitur utilitatem. Quomodo si ægrotus (inquit Hieronymus Prologo in Habacuc) & æstuans febribus, aquam frigidam postulet, & dicat ad medicum: vim patior, crucior, vr̄or, exanimor: vsquequo medice clamabo, & non exaudies? & respondeat ei sapientissimus ac clementissimus Medicus: Scio quo tempore dare debeam quod postulas: & non misereor modò, quia misericordia ista crudelitas est, & voluntas tua contra te petit. Quod intelligēs, inquit, Apostolus ait: Sed non deficimus in tribulationibus. Idemque in labore & dolore gloriatur, benedicitq̄. Dominum in omni tempore. In his ergo temporalibus, inquit Augustinus, admonemus vos & exhortamur in Domino, ut non petatis aliquid quasi fixū, sed quod Deus vobis expedire scit. Quid enim vobis expediat, omnino non scitis. Aliquādo quod putatis prodesse, obest; & quod putatis obesse, hoc prodest. Ægri enim estis: nolite dicitare medico quæ medicamenta velit vobis apponere.

ET hæc de Christianæ libertatis amplissimo suavissimoque argumento, sicuti Deo auctore cepimus, ita etiam nunc tandem, eodem adiuuante ac dirigente, absoluiimus. Quod, ut ad honorem in primis eius, deinde & lectorum utilitatem atque ædificationem cedat, votis omnibus & optamus & precamur.

FINIS.

In Psal. 53.